

Το σοφό σπουργίτι

Μια μέρα ο Χότζας, τσάκωσε με τις ξόβεργες που είχε βάλει στο φράχτη του ένα καλοθρεμμένο σπουργίτι και σκεφτόταν πώς θα το μαγειρέψει για να το φάει. Όμως το σπουργίτι τού μίλησε με ανθρώπινη φωνή και του είπε: «Ούτε καν να το σκεφτείς να με φας!»! Ο Χότζας τα 'χασε που ένα σπουργίτι μπορούσε να μιλάει και το είπε. «Δεν είμαι απλό σπουργίτι», του είπε τότε εκείνο, «είμαι Δάσκαλος, Χότζας δηλαδή, ανάμεσα στα πουλιά κι αν με αφήσεις ελεύθερο θα σου δώσω τρεις πολύτιμες συμβουλές».

Ο Χότζας σκέφτηκε ότι δεν συναντά κανείς πουλιά που μπορούν να μιλάνε κάθε μέρα με ανθρώπινη φωνή και ότι σίγουρα αυτό το σπουργίτι θα πρέπει να ξέρει πολλά. (Αυτό ήταν το πρώτο λάθος του, γιατί η γνώση και η ομιλία δεν πάνε απαραίτητα πακέτο? δεν σημαίνει ότι όποιος λέει κάτι έχει απαραίτητα και γνώσεις ούτε ότι όποιος έχει γνώσεις τις λέει κι όλας). Κι έτσι, του υποσχέθηκε να το αφήσει ελεύθερο αν του δώσει τις τρεις συμβουλές που του υποσχέθηκε.

«Εντάξει», είπε το σπουργίτι. «Πρώτη συμβουλή: Μην πιστεύεις ποτέ τις ανοησίες που σου λέει οποιοσδήποτε, ακόμη κι αν έχει φήμη, κύρος, δύναμη, πλούτη ή εξουσία. Αν κάποιος, λοιπόν, σου πει μια ανοησία, μην τον πιστέψεις».

«Σύμφωνοι», είπε ο Χότζας και το σπουργίτι συνέχισε: «Δεύτερη συμβουλή: Ό,τι κι αν κάνεις, ποτέ μην προσπαθήσεις να κάνεις κάτι αδύνατο για σένα, γιατί θα αποτύχεις. Να έχεις πάντα επίγνωση μέχρι πού μπορείς να φτάσεις». «Πολύ ωραία», είπε ο Χότζας και το σπουργίτι συνέχισε: «Τρίτη Συμβουλή: Αν κάνεις κάτι που είναι σωστό, μην το μετανιώσεις ποτέ».

Κι έτσι ο Χότζας άφησε το σπουργίτι χαρούμενος, επειδή σκεφτόταν ότι αυτές ήταν πράγματι τρεις σοφές συμβουλές και ότι θα μπορούσε να τις πει στους μαθητές του. Αποφάσισε, μάλιστα, να τις γράψει και στον τοίχο του σπιτιού του για να τις θυμάται πάντα. Όμως το σπουργίτι πήγε και κάθισε ψηλά στο κλαδί ενός δέντρου πάνω από τον Χότζα και άρχισε να γελάει κοροϊδευτικά. «Τι συμβαίνει;» το ρώτησε ο Χότζας.

«Έχω μέσα στο στομάχι μου ένα πολύτιμο διαμάντι. Αν με είχες σκοτώσει για να με φας, τώρα το διαμάντι θα ήταν δικό σου! Χα, χα, χα...» Ο Χότζας θύμωσε πολύ και μετάνιωσε που άφησε το σπουργίτι να του φύγει. Αμέσως άρχισε να σκαρφαλώσει στο δέντρο για να το πιάσει. Ήταν όμως πια γέρος και το σπουργίτι ήταν πολύ γρήγορο: Κάθε φορά που το πλησίαζε εκείνο πέταγε όλο και πιο ψηλά. Στο τέλος, έφτασαν και οι δύο στην κορυφή του δέντρου, οπότε το σπουργίτι πέταξε μακριά και ο Χότζας κατάκοπος, δεν μπόρεσε να κρατηθεί γερά κι έπεσε κάτω και τσακίστηκε. Κι ενώ βογκούσε από τους πόνους στο έδαφος, τον πλησίασε το σπουργίτι και πετώντας πάνω από το κεφάλι του, του είπε: «Γιατί πίστεψες την ανοησία που σου είπα, ότι έχω ένα διαμάντι στο στομάχι μου; Και δεν έφτανε αυτό, αλλά μετάνιωσες που με άφησες ελεύθερο, ενώ είχες κάνει κάτι σωστό. Και τέλος προσπάθησες να κάνεις κάτι αδύνατο για σένα: γέρος άνθρωπος να σκαρφαλώσεις στο δέντρο. Πριν περάσει λίγη ώρα από τη στιγμή που στις είπα, δεν ακολούθησες καμία από τις τρεις συμβουλές μου». «Μμμμ...» βόγκηξε ο Χότζας, καθώς το σοφό σπουργίτι πέταξε μακριά.

